

Про хоробрість

Борис Олійник

У колгоспі зітхають корови печально,
Бо я дядька везу в лікарню.
Він лежить на гарбі, як святий із Почаєва,
Сивий-сивий і мудро безхмарний.

Поперек йому біль пропікає та ломить,
А він ще й шелестить губами:
- Ти давай через ліс, щоб поменше знайомих,
Бо невдобно - лежу, як барин.

І мені зрозуміла тривога дядькова,
І ніяковість зрозуміла:
Він уперше в житті не править конякою,
А лежить на гарбі без діла.

І од того лице його полум'ям дише,
І зривається з уст трійчатим:
- Це ж сказитися можна, туди його в дишло, -
Цілі дні без роботи качатись!

Потім тихо, сховавши в зіницях болі,
Нахваляється дядько на завтра,
Що оце хоч книжок начитається вволю
Про любов та про космонавтів...

Шкандибає гарба по бруківці райцентру,
Пропускаючи авто коректно.
І стоїть край дороги забута церква,
Як невдалий макет ракети.

А ми їдем двадцятим сторіччям
конякою,
І мій дядько глаголить істину:
- Це ж подумать, яким треба бути одчаякою,
Щоб рішитись в ракету сісти?!

І лежить він на возі, важкий і нароблений,

І сіда йому сонце на лоба.

І незвісно, кому треба більше хоробрості:

Космонавту чи хліборобу?